

НАСТИЧ Тетяна,

слухач магістратури факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

ЮНІНА Марина,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

ПЕРЕГОВОРИ ЯК ОДИН ІЗ СПОСОБІВ АЛЬТЕРНАТИВНОГО ВИРІШЕННЯ СІМЕЙНИХ СПОРІВ

В умовах сучасності великої актуальності набуває новий інститут, який допомагає вирішити будь-який конфлікт поза судового процесу. Альтернативні способи вирішення спорів дуже успішно використовується в зарубіжних країнах, адже вони певним чином демонструють значні результати під час розв'язання правових спорів та безпосередньо допомагають розвантажити наявні в даних країнах суди.

Насамперед, зазначимо той факт, що поняття «конфлікт», на думку науковця Д. Давиденко, являє собою поняття філософське, соціальне, психологічне, що в свою чергу означає певне протиріччя між особами або групами осіб [1]. При чому, слід зауважити, що дане протиріччя не обов'язково несе в собі юридичний характер створення, адже сам спір є формальним у своєму значенні і знаходить себе у випадках, коли сторони відповідним чином висувають взаємні претензії одна одній чи одна із сторін заявляє іншій про своє безпосереднє права і у зв'язку з цим формулює певні вимоги, а інша їх заперечує і відмовляє в задоволенні цієї вимоги.

На сьогодні, в багатьох країнах світу сімейна медіація стала одним із найчастіших видів альтернативного вирішення спорів і, як правило, вирішується відповідним шляхом здійснення переговорів. Зазвичай, нагальними причинами конфліктів саме в даній сфері виступають випадки виникнення конфліктів під час розірвання шлюбу та безпосереднього питання проживання дітей з батьками, їх подальшого спілкування та виховання, а також окремих питань сплати аліментів та відповідного поділу спільного майн подружжя.

Медіація є одним із найпоширеніших у світі альтернативних способів вирішення спорів, тобто урегулювання нагальних конфліктів між сторонами.

Певне упровадження медіації в Україні, на сьогоднішній час, виступає актуальним у процесі реформування напрямів системи доступу громадян до справедливого правосуддя, а також, певним чином виступає ефективним засобом зниження конфліктного потенціалу суспільства та держави і цілому [2].

Слід зазначити той факт, що в нашій країні, частіше всього сімейні спори вирішується шляхом відповідного звернення до суду, де уповноважена юридична особа (суддя) вирішує вищезазначені фактори та виносить обов'язкове к виконання рішення, невиконання якого може призвести до певних наслідків. Але ж більш доцільним використовувати саме переговори, які відповідним чином виступають як найбільш доступний та ефективний альтернативний спосіб вирішення даного конфлікту, адже він не вимагає значних фінансових витрат та не так сильно впливає на емоційну витривалість самих учасників спору.

Саме по собі вирішення сімейних спорів вважаються один із складніших з усіх, адже вони відрізняються від інших видів конфліктів відповідним емоційним забарвленням, через що сторони часто не в змозі розв'язати їх самостійно. Безпосереднє звернення до суду не є оптимальним варіантом при наявності сімейного спору, адже відповідні дії тягнуть за собою не лише додаткові витрати, але і погіршення особистих стосунків між сторонами спору. В свою чергу, альтернативний спосіб вирішення спорів, а саме медіація, безпосередньо допомагає сторонам налагодити комунікацію між собою та самостійно досягти максимально ефективної (тобто тієї, що буде влаштовувати обидві сторони) домовленості.

При здійсненні аналізу юридичної літератури стосовно питання вирішення сімейних спорів шляхом переговорів, можна зазначити той факт, що даний спосіб вирішення конфлікту визначає себе самостійним та універсальним видом альтернативного вирішення цивільно-правових спорів, що безпосереднім чином реалізує свою діяльність через переговорний процес під час відповідної взаємодії сторін і певним чином спрямований на досягнення необхідного компромісу [3].

Наразі в нашій країні сама процедура медіації (переговорів) не регламентована відповідним чином на законодавчому рівні, що безпосередньо ускладнює її певне застосування на практиці в цілому. Через безпосередню необізнаність населення України стосовно альтернативних способів вирішення спорів, даний процес не є можливим у постійному використанні, адже відсутня певна довіра до представників такої діяльності.

Отже, зазначимо той факт, що відповідний вид альтернативних способів вирішення спорів як переговори є більш доцільним задля використання його при розв'язанні конфліктних ситуацій, які виникають у сімейних правовідносинах. Переговори визначаються як найбільш простий, ефективний та доступний вид альтернатив судовим органам, а також певним чином не становлять ризику для сторін, адже спрямовані на безпосереднє

обговорення предмета спору та знаходження рішення, яке б задовольнило кожного із учасників.

Список використаних джерел:

1. Давыденко Д. Вопросы юридической терминологии в сфере альтернативного разрешения споров. Третейский суд. 2009. № 1. 40–53 с.
2. Поліщук М. Медіація як спосіб вирішення цивільно-правових спорів : дис. канд. юрид. наук. К. 2017. 225 с.
3. Васильєв С.В. Переговори як альтернативний спосіб вирішення цивільних спорів: питання теорії. *Цивілістична процесуальна думка*. 2016. № 2. 27 с.

НЕМЕШ Аліна,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ПОНЯТТЯ СУДОВИХ ВИТРАТ ТА ЇХ ЕФЕКТИВНІСТЬ
В КОНТЕКСТІ СУДОЧИНСТВА В ЦИВІЛЬНОМУ
ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ**

Актуальність даної теми обумовлена тим, що в судовій практиці при вирішенні питань пов'язаних з судовими витратами виникають деякі проблеми. Оскільки наша держава робить великий акцент на дотриманні прав, свобод та інтересів, які охороняються цивільним законодавством, тому важливу роль у даному аспекті займає судовий захист.

Кожній людині надано право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності, яке закріплено в Основному законі, а саме статті 55, а щодо цивільного законодавства стаття 4 Цивільного процесуального кодексу вказано, що кожна особа має право на захист за яким вона може звернутися до суду, щодо своїх порушених прав, свобод та інтересів [1].

Проблема судових витрат досить вивчена у науці. Зокрема, цій темі присвячені роботи таких авторів як С. С. Богля, О. В. Богомол, М. Х. Вафін, Т. В. Єгорова, Н. Ю. Сакара, Є. М. Шокуєва та багатьох інших. Однак не всі її аспекти отримали достатнє освітлення, а постійний розвиток правої